

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
ev. ref. lelkész.

TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
ev. ref. koll. tanár.

KIADJA:

Az Erdélyi Ref. Egyházkerület
„Egyházi Ertekezlete“

Megjelenik:

minden vasárnap.

ELŐFIZETÉSI AR:

Egy évre 4 kor. Negyedévre 1 kor.
Fél évre 2 kor. Egy szám ára 10 fill.

Szerkesztőség és kiadóhivatal
hová a lapba szánt kéziratok
— reklamációk és —
előfizetési pénzek küldendők
— Maros-Vásárhely, —
Szentgyörgy-utca 9. szám.
— ev. ref. lelkészi lakás. —

Husvét.

A husvét öröm-ünnep, mert az élet ünnepe; diadal ünnep, mert az igazság győzelmének napja az ármány felett. Szava olyan, mint a zengő kürt harsonája; pompája fenséges, mint a májusi természet himes virága. Örömmondó, győzedelmes ünnep a husvét napja, azt igazolja, hogy a mi isteni, mindig diadallal megy keresztül a világon.

A keresztyénség szorongó kebelével ünnepelte mindig a feltámadás e nagy napját. Szorongó érzésekkel ünnepelünk ma mi is, mert a feltámadot Krisztus nélkül olyan sivár lenne nekünk e világ és olyan reménytelen a jövő! . . . Az emberiség csak három napig nélkülözötte Krisztust, már is elborult előtte minden. Krisztust a lelkek és szivek soha sem nélkülözhetik. Istené legyen a hála érte, mert Krisztus mindörökké ugyan az marad nekünk: Ő az élet valódi reménye, ő a boldogság felé vezető út, ő az igazság kapuja. Ő mindenekben minden nekünk: házunk oszlopa, családi boldogságunk oltalmazója, küzdelmeink vezére, bizodalunk záloga, reménységünk ragyogó csillaga — ő a testben megjelent ige!

Ennyire mindentünk nekünk Krisztus! És mégis, kedves olvasó, a kit egyedül tartott jónak és isteninek e világ, talán soha sem volt annyira kitéve a kétségnek, mint ama uapon, a midőn a legnagyobb áldozatot hozta meg e világért, a mikor keresztre feszítettet. De másfelől az is igaz, hogy az emberiség sohasem ült akkora ünnepet, mint a midőn az élet fehér ruhába öltözött angyala így szólt hozzá: „Mit keresitek a halottak között az élőt? . . . Nincsen itt, mert feltámadott!“

Ma, husvét napján azért Tamással szól még a különben kételkedő is: Én Uram és én Istenem! . . . Mi pedig hívő lélekkel, szent csodálattal szemléljük, hogy a temető letarolt mezeje, mint változik át a feltámadott élet virágos kertjévé!

Látjuk jóleső érzéssel, a mint kilép Jézus siró övéihez és mondja: „Békesség tinéktek! . . . Én veletek maradok a világ végéig! . . . Ne féljete!”

A husvét örök életet biztosít a Krisztus övéinek. Milyen boldogító öröm . . . az örökélet! Azért pauaszol még ma is leginkább e földön az ember, hogy az élet olyan rövid. Valóban úgy is van az, hogy e földi élet sohasem elégti ki az élni és alkotni szerető embert. A gyarlóságból eredő nagy tévedések bántják a jobb emberiség lelkét, a csalódások elcsüggesztik. Ezért Isten választottai, belső nemes természetüknél fogva, sovárognak egy jobb, tökéletesebb élet után.

Milyen felséges állapot is volna az, ha a vagy a magasabb, tisztultabb élet után, általános lelki szükségletévé válna az emberiségnek! . . . Akkor már e földön új életet élnénk: a hit, a szeretet, a megszentelődött akarat igaz életét.

De sajnos nem így van, a többség még ma is csak a látszatnak él. Az emberek jó nagy része nem tartja érdemesnek küzdeni eszményi célokért és mert nem hiszen a feltámadásban, az örökéletben, nem is készíti elő lelkét az örök élet kincsei befogadására.

Ma is p. o. midőn az egész keresztyén világ a feltámadás örömeinek szentel ünnepeket, nagyon sok keresztyén házába talán csak a dusabban terített asztal és a munkaszünet jelzi husvét napját, de ő maga és családja lelkével távol marad a hivek seregéből, mert nincsen hála gerjedelem szívében. Ezeknek soraiból kerülnek ki azután azok, a kik ma is sebhelyeket kérnek az Urtól, a mikor pedig már jórógen a megdicsőülés fénylő sugarai ragyogják körül homlokát és millió templom visszhangozza az örök ígét: „Én élek és ti is éltek!”

A világ hitetlenei mindig kételkedve rázzák fejeiket. Őket senki meg nem győzi arról, hogy Isten nem hagyta az ő szentjét a koporsóban. Pedig abban mi érthetetlen sincs, hogy Jézust visszatért azokhoz, a kiket az atya neki adott.

Mi hihetetlen sincs abban, hogy az igaz ember túléli elomló porsátorát.

Hívő lelkiünk, ha látja a megkeményedett szíveket, önkénytelenül kérdezi: hát odáig jutottak volna már a tagadás szellemétől megvesztegetett annyi ezerek, hogy a mi után lelkük eped és a mi mint valóság szívében megjelentetett, még abban is kételkednek? Szomorú igazság, hogy a törpe lelkek, nem képesek a magas igazságok befogadására; ezért mondja a szentírás olyan nyomatékkal: „Aki szereti felettébb az ő életét, elveszti azt!”

A nagy lelkek erős, meggyőző bizonyosságot tesznek afelől hogy az igaz keresztyén élet csak nagy lehet végeredményében is. Az örök életnek, kedves olvasók, vannak már e földi életben is beszélő emlékei, szemünk könnyen megláthatják azok kiáltó tanúságait. Egy derék család apa szép életfolytatása p. o. meglátszik a hetedik ivadék erkölcsén és jólétén egyaránt. Egy emberbarátnak, hősnek, tudósnak, művésznak, feltalálónak érenyeiket nemzedékek öröklék át a végtelen időnkig. És ha ez már itt e földön így van, akkor vajjon a mennyeknek országában, a hol Isten kezében van az igaz jutalom, ne lenne-e örök élet?

Mentől tovább vizsgálódunk, annál tisztábban látjuk, hogy az örök élet igazságát nem csak a világtörténelem bizonyosságtételi erősítik, de szilárdítja még a kételkedők tagadása is, mert minden bizonyítékaikkal a végén is csak arra vallanak, hogy ők maguk is érzik álláspontjuk tarthatatlanságát.

A mit az Isten egyszer belénk oltott, azt emberi bölcselkedéssel lelkünkben többé ki nem irthatjuk soha. Vannak egyes fényugarak lelkünkben, a melyeket a sirontuli világ napfényéből nyertünk. Egy ilyen égi sugár az örökélet hite is.

Vegyétek el a keresztyénségből azt a miért létezik, törüljétek a feltámadás magasztos tanát és meglátjátok milyen szerencsétlenné tettétek az embert, a mikor elvettétek tőle az igazi égi reménységet! No, de a mit Isten küldött e világra a Krisztus által, azt senki sem veheti: az örökélet reménye a hívő lelkek életének mindég derengő napfénye marad!

Jézus, Isten akaratából, boldoggá kívánta enni az emberiséget a hit által, ezért mondá biz-

tatólag: „Én vagyok a feltámadás, az élet, aki énbennem hiszen, mindörökké él az“ Azért oly drága kincsünk nekünk a hit, a mi Urunk Jézus Krisztus által: Mert ha a Krisztus fel nem támadott a halálból. — hiába való a mi prédikálásunk és hiába való a ti hitetek. A Krisztus feltámadott bizonynyal! Akarjátok-e, hogy meglásátok Krisztust és az ő dicsőségét? Változzatok át, öltözzetek fel a hitnek erejét, világosságát, hogy örökölhessétek ama romolhatatlan világ dicsőségét! Boldog husvét ünnepeket!

Péchy Árpád
ref. lelkipásztor.

HUSVÉTBAN.

Föltámadás magasztos ünnepén

Dicső világnak álma leng körül,
Szép fényes álom, édes álom ez,

A melynek lelkem oly nagyon örül:
Mert én hiszem, való lesz egykoron,
S e hit vigasztal földi utamon.

Tavaszi tündére is úgy sejteti,

Hogy a sír álma nem lesz végtelen:
Hísz ő is ott feküdt, de fölkele

Minden népével egy szép reggelen . . .
E reggel miért ne viradhatna rám,
Ki sejtelmét szívemben hordozám!

Óh, hogy tudás csak e kor jelszava,

S a hit világa hamvadóba' van:
Azért tévedhet annyi vándor el,
S esik kétségbe sok boldogtalan . . .

Az élet harcán nem győzhet maga,
Ha hitben nincs mentője, vigasza!

Nem, én nem adnám semmiért hitem,

Mert bátorit, vigasztal engemet:
Ha az élet nem egy magasló jövő
Kárpótolandja majd keservemet;
Nem szenvedünk mi itten céltalan,
Minden keresztnek szép jutalma van.

Mélységeken s magasban mely vezet —

Jobb a tudásnál egy parányi hit,
Vigaszt, reményt nem adhat az soha,

Ez biztat, hogy szívem halottait
Ismét meglátom, színről-szinre majd.
S enyhül a kín, bár ajkam még sohajt.

Majd lassanként elszáll e sohaj is,

S nyugodtan nézek el a sír felett:
Tudom, hogy ott csak por, salak vagyok,
S nem zárják az én szerettemet:

A mennyben él ő mint az angyalok,
S csillagsugarban reám mosolyog . . .!

Dénes József.

A te akaratod, ne az enyém!

Éltünk mi, szeszélyes tervre
Úgy szabjuk, mint illik emberre,
D. Isten, magasb művészettel.
Úgy szabja öröklétre, mint kell.

Sok csak félig olvassa el a Bibliát. Csak a felületét érintik s mellőzik az arany szavak teljes, mély értelmét. Csak féligazságot kapnak; féligazságok pedig gyakran félrevezetnek. Még az összetett mondatok is, magokban, nem mindig adják meg a teljes s végleges jelszót a tanhoz, vagy a kötelességre, amelyről szólnak s más ihletett mondatokat kell még az előbbiekhöz kapcsolni, hogy az igazság teljes legyen s kikerekítették. Mikor a kisértő néhány helyet idézett Urunknak, ez így felelt: „Meg van írva az is...“ A tetszetős szó is magában elkülönítve, csak töredék s még több kell hozzá, hogy valódi értelmét megadja.

Néhány félreértett fogalom az imádság felől, az írások felületes olvasásából származik. Valaki rá akad e szavakra: „Kérjétek és megadatik!“ S tovább nem keresve azt következteti, hogy megtalálta a kulcsot. Isten összes kincstáraihoz, megkaphatja mindazt, amit kíván. De csakhamar észreveszi, hogy a válasz nem az, amit várt s elkedvetlenedik, elveszti hitét az imádságban. Egyszerűen tény az, hogy Krisztus ama szavai, nem foglalják magokban a teljes imádságot. „Az is meg van írva“ — s tovább kell olvasni, mélyebben kell keresnie, összeböngésznie az Úr minden szavát e tárgyról s teljességökben kell azokat egybevetnie. Ennek az általános ígéretnek feltételei is vannak. Ez a szó: „kérj“ más mondások által világosított meg s ha ez megtörtént: a megállapodás akkor lesz igaz, csálhatatlan és hiteles.

Minden igaz és elfogadható imának feltétele — melyről gyakran megfeledkezünk — minden óhajtsanak és sürgetésnek az isteni akaratra való hivatkozása. Minden hitünk, őszinteségünk és követelésünk mellett, kéréseinket mégis Istenre kell biznunk, azzal a megnyugvással, hogy ő csak azt teszi, ami a legjobb. Mert, hogy tudhatnók mi, hogy amit kérünk valóban áldás volna, ha megnyertük? Bizonyára Isten jobban tudja, mint mi; s az egyetlen biztos és üdvös, amit tehetünk, hogy komolyan s teljes hittel fejezzük ki kívánságunkat s aztán tegyük Isten kezébe ügyünket. Így tanít minket a Szentírás mindenütt, Istenhez imádkozni.

De megértjük-e ezt teljesen? Nem sokkal mélyebb-e ez, mint sokunk gondolja? Nem merő néma megnyugvás-e azon, ha kérésünk visszautasított? Az ily megnyugvás lehet lemondó és makacs, lehet kétségbeeső és reménytelen s egyik sem helyes. Isten akaratához alkalmazva kérni annyi, mint abban bizni, mikor imádkozunk, hogy Isten megadja azt, ha csak azt nem tudja bölcsességében, hogy megtagadni vagy eltérő választ adni kérelmünkre, jobb lesz ránk nézve;

amikor a tagadó vagy eltérő választ, mint nekünk javunkra szolgálót elfogadjuk.

Ha ezt megértjük, az sok kétséget eltávolít, ami az imádság és az arra adott válasz közé tornyosul. Komolyan imádkozunk s nem kapjuk meg amit kérünk. Elkéseredésünkben azt mondjuk: „Nem ígérte-e Isten, hogy megadja, amit kérünk?“ Ugy van, de nézzük csak az Úr Jézust, aki úgy imádkozott: „Atyám, muljék el tőlem ez a pohár“ — muljék el az elárultatás, a törvényszolgáltatás, a kicsufoltatás, a gyalázat, a keresztrefeszítés s mind az a névtelen és rejtelmes fájdalom, ami e nyilvános fájdalmak s kínok mögött fekszik — muljék el — s még sem mult el. Pál imádkozott, hogy vétessék ki testéből az a tövis s nem vétetett ki. Mind az idők folyamán, anyák kétségbeesetten, kezeit tördelve könyörögtek haldokló gyermekeik életéért s még imádságok alatt sötét árnyék ereszkedett alá s a parányi ártatlan szívek utolsó dobbanása a halál mély csendjébe fult. A keresztyén kor egész folyamán, összezuzott lelkek, bánat vagy szégyen sulya alatt nyögve, így kiáltottak: „Meddig, uram Istenem, meddig?“ s az egyedüli válasz — valamivel több suly a teherben s új tűske a tövis-koronába.

Hát semmi válasz sem jő az imánkra, épen semmi? De bizony jő. Egyetlen szó, melyet a hit szárnyai emelnek égre nem marad figyelembe vétel s válasz nélkül. De sokszor a válasz nem megszabadulás, hanem megnyugvás Isten akaratán. Az imádság sokszor, sokszor, csak közelebb viszi Istenhez a remegő esdeklőt. A pohár nem mult el a Mestertől, de akarat oly teljes összhangba jött az Atyáéval, hogy fájdalmas kiáltásai a szabadulásért elhaltak a békés önmegadás édes hangjába. A töviset sem vették ki, de Pál képpé vált azt viselni, az Úr tagadó szavában való mednyugvással. A kised sem gyógyult meg, de a királyiel tudott kelni a porból, letörülte könyeit s dicsőítette Istent.

Ne gondoljuk azért, hogy Isten minden terhünket, melytől való könnyebbülésünket kérjük, leveszi rólunk. Ezt soha sem ígérte. „Ez a bizalom, melyet belé helyezünk: hogy ha olyant kérünk, ami akaratával megegyez, meghallgatja“. Annak az imádságnak, amelyre minket Jézus tanított, mondván: „Igy imádkozzatok“, a magva ez: „Legyen meg a te akaratod“. Krisztus saját imádságát a kert fenekében, megfigyelve, gyötrődésének vergődései közt halljuk e szavakat: „mindazáltal ne úgy legyen amint én akarom, hanem amint Te!“

Imádságunk legfőbb kívánsága tehát nemcsak az legyen, hogy óhajtásunk teljesedjék. Ez annyi volna, mint akaratunkat Istené fölé helyezni s nem adni helyet az ő bölcsességének, hogy eldöntse mi a legjobb. Mondjuk azt: „Ez az én óhajtásom; szeretném, ha ezt elérhetném; de magam nem határozhatok; nem vagyok elég bölcs arra, azért a Te kezbede

teszem le s Rád bízom az elhatározást. Ha ez a Te akaratod, add meg kérésemet; ha nem, tartsd azt távol tőlem kegyelmesen s segíts megnyugodni abban, mert bizonyára a te elhatározásod a legjobb!“

Például: egészséged megtörött. Helyes annak helyreállításáért imádkozni; de legkomolyabb imádságodon ismétlődő sorként vonuljon át, dallamosan, hitteljesen: „Mindazáltal nem amint én akarom, hanem amint Te!“ Anya vagy s beteg gyermeked bölcsőjénél küzködöl, imádkozol. Isten nem veszi tőled rossz néven anyai szereteted, nem, a ragaszkodó, követelő szeretetet, melylyel kisedet kebledre szorítod s meg akarod tartani. A szeretet helyes, az anyai szeretetnek igaza van, talán a világon az van legközelebb az isteni szeretethez. Az imádság is helyes, semmi sincs annál bensőbb, sem jogosultabb. S mégis kétségbeesett vágyad minden vergődései között, a legfőbbnek, az uralkodónak kellene lenni: hogy legyőzd a természet indulatát s minden érzésedet és gondolatodat összhangba hozd azzal a megadással: legyen meg isten akarata!

„Nem amint én akarom! — lágy harang-
Szóként zeng ajkamon e hang.
„Nem amint én —“ az éji csendben
Világosabban szól az bennem,
Mint napfénynél, világi zajban,
Mélyebben érzem s ejti ajkam.

„Nem amint én —“ mert az az egy, ki
Ugy szeretett minket, mint senki.
És ment előttünk, példát adva —
— A szeretet utját mutatva —
S értünk magát Istennek adta.
Mondván: „Nem amint én, de mint Te
Akarod!“ mondjuk mi is szinte!

Nagypéntekre.

*Krisztusom! kereszted
Erőt ad nekem.
Igaz boldogságom
Nálad föllelem.*

*Vérző nyílt sebedben
Elhal fájdalmam,
— Melyben büneimnek
Oly nagy ára van.*

*Megváltó halálod
Nékem éltet ad:
Én egész valóm hadd
Adjam Néked át!*

Uray Sándor,
ref. vallástanár.

A m u n k a

FRANKLIN-T.

Isten igéje.

Megigazolásunk.

„Megigazulván azért a hit által, békességünk vagyon Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által”. Róm. 5, 1.

Ha egy építőmester házat épít, nem kezdi a tetőn, hanem először is mélyen leás a földbe s leteszi az alapot, csak azután épít az alapra falat s a falra tetőt. Épp így van a dolog a keresztyén élettel is, először itt is az alapot kell megvetni.

Mielőtt boldogok és szentek s az Úr szolgálataira alkalmasak lehetnénk, előbb Jézushoz kell jönnünk s a hit által benne megigazotnunk.

Megigazolnunk? Mi lehet az? Emlékeztek a szegény publikánusra, a ki lesütött fővel a templomban állott s mellét verve kiáltá: „Isten légy irgalmas nekem szegény bűnösnek!” Isten meghallgatá imáját és ő megigazulva ment haza Terhétől megszabadult, bűnei meg voltak bocsátva. Bocsánatot, békét és örömet talált — megigazult. Ez azt teszi, hogy Isten úgy tekintett rá Jézusért mintha igaz és szent ember lett volna. Ha hiszünk Jézusban, mint Idvezítőnkben, akkor Ő megszabadít bűneinktől, szentekké tesz bennünket, az ő saját szentségét adja minékünk. Az angol történelemben olvassuk, hogy Kanut dán király, midőn legyőzte Edmund angol-szász királyt, a győzelem után békét kötve, Kanut a béke zálogául ruhát és fegyvert cserélt a legyőzött királylyal. Hasonló módon cserél Jézus az ő hűveivel, bűneinket magára veszi s az ő igazságának mocsoktalan ruháját adja nekünk cserébe.

Csak úgy lakhatik szivünkben öröm és isteni béke, ha tudjuk azt, hogy az a pompás ruha a miénk s ez többet ér mindennél.

„Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek”, mondá az Idvezítő tanítványainak (János 14, 27). Nekünk is mondja ő ezt, mert békességet szerzett mindeneknek az ő vére által. „Békességünk vagyon Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által. (Róm. 5, 1.)

„Mester! elmúlt a rémület,
Az elemek pihennek,
Napfény ragyog csendes tó tükrén
Békéje van lelkenek.
Várom óh áldott Megváltó,
Ne hagyj el egyedül
S vigan érek így a kivánt révbe,
Hol az üdv rám felderül.”

Kegyesség útja.

Krisztus keresztyének ereje.

Nagypéntek volt — beszélte egy doktor felesége — mikor férjem és én épen templomba készültünk, midőn egy férfi lépett szobánkba, kezén fogva egy kis kékszemű leánykát. A kicsikét meg kell operálni,

mondá apja, már hosszabb idő óta szenved, zsirdaganatja volt a jobb arcán, amit el kellene távolítani. „De miért jön ön épen ünnepnapon, amelyen minden jó keresztyén Isten házába igyekszik?” — kérdezte az orvos, akinek máskor egy óra sem volt késő, egy út sem volt messze, ha arról volt szó, hogy segítséget vigyen egy szenvedőnek. „Igen, lássa doktor ur — felelt a férfi — a dolog így áll: Már hónapok óta meg kellett volna operálni a kicsit, aki hat éves. De, ha az operációról beszéltünk előtte, oly hevesen kezdett sirni és reszketni a gyermek, hogy a dolgot hónapról-hónapra halasztgattuk. Ma reggel azonban, hogy még alig kelt fel a nap, ami kis Marink kicsuszott kis ágyából, körül ölelte anyla nyakát és fülébe sugta: „Ma tatával a doktorhoz akarok menni, hogy a daganatot kivágja.” Természetes, hogy kaptam a kicsinek bátor hangulatán és rögtön ide jöttem, hogy az operációt végrehajtsam.” A doktor megnézte a gyermeket, kedves kis lányka volt égszinkék szemeivel és így szólt: „Szívesen engedek kívánságoknak, kedves gyermek s az én kis paciensemét oly gyengéden akarom kezelni, amint lehet, de egy kis fájdalmat mégis kell neked okoznom. A kisdéd készséggel bólintott fürtös fejcskájával és nyugodtan nézett az orvos arcába. Az operáció megkezdődött, sokáig tartott és fájdalmas, nagyon fájdalmas volt. A mi kicsikénk nem nyögött, nem sirt és nem rángatózott. Mozdatatlan, mint egy kőszobor, ült ott az atya kis csemetéje, míg az orvos kése mind mélyebben és mélyebben hatolt daganatába. Végre szerencsésen tul volt az operáción. Mikor a kicsike valamennyire magához jött, az orvos első kérdése ez volt hozzá: „Honnan vetted azt a bátorságot, hogy ily nagy szenvedéseket csendesesen szó nélkül tűrtél?” Akkor megnyílt a kis édes gyermekszáj és félénken mondá e szavakat: „Mivel az én drága Jézusom ma vérzett el érettem a kereszten, azért akarta, hogy én is ma szenvedjek Ő velem!” Az orvos nem tudott erre szólni, de egy könny nedvesíté meg szemét, meghatva zárta a gyermeket karjaiba. E kevés szó a jámbor gyermek szájából ékebben szólt a szivhez, mint a leglelkesebb prédikáció.

Jézus sebei.

Több évvel ezelőtt két szerzetes barát élt kolostorban, különböző cellákban. Mindketten olvasták a Bibliát. Az egyik közülök megtalálta a Krisztust, míg az írást olvasta és magáévá tette hit által a Jézus Krisztus érdemeit. A másik félénk és tompaeszü volt és alig tartotta az írást igaznak. Végre halála órájához közeledett. Ama másik kolostortestvért magához hívatta. Mikor megérkezett, kérte, hogy üljön le melléje és az ajtót zárja be, mert, ha a prior, a zárdafőnök meghallaná, hogy miről beszélnek, mindkettőjüknek baja lenne. Mikor a barát leült, elkezdte beszélni a beteg, hogy milyen súlyosan nyomják lelkét

bünei. A másik így szólt hozzá: „Ha boldog akarsz lenni, kedves testvérem, úgy a Jézusra kell nézned, aki a kereszten függött, az ő sebei tesznek boldoggá.” A beteg hallgatta és hitt. Csaknem közvetlenül ezután bejött a prior a barátokkal és papokkal az utolsó kenet feladásáért. Ekkor végre felnyitá szeméit a haladokló és latinul ezt mondá: „A te sebeid, óh Jézus!” Összetette kezeit, felemelte az égre, visszahanyatlott és meghalt.

Egyháztársadalmi élet.

A július 2-án tartandó közgyűlés. Mult számunkban jeleztük volt, hogy erdélyi egyházkerületünk ez évi értekezleti közgyűlését — Isten segedelmével — Maros-Vásárhelyt fogja megtartani július 2-ával kezdődőleg. Bizunk abban, hogy ez a közgyűlés jelentőségében és tartalmában egy egyenes és öntudatos lépés lesz azon cél felé, a mely felé törekszünk, t. i. egyháztársadalmi életünknek bensőségteljesebbé tétele felé, hogy azok után elkezdjük és tovább folytassuk az evangéliumi alapra fektetendő belmissziói munkát.

A közgyűlést a maga egészében úgy tervezi az elnökség, hogy az ne külső s a világnak szánt hatásában legyen nagy, hanem, hogy legyen tanító, megértető, buzdító, lelkesítő s refermátus öntudatunkat emelő. Őszintén fogjuk feltárni belső bajainkat, sebeinket s keresni fogjuk a gyógyeszközöket.

E közgyűlésen először fognak megjelenni, nő-, ifjúsági más egyháztársadalmi egyesületeink, hogy egymástól hitet, egymás buzgóságából erőt merítve folytathassák munkáikat.

Értekezleti közgyűlésünk munkáját meg éppen országossá fogja tenni az a körülmény, hogy e közgyűlésre nemcsak, hogy meghívást nyernek az egyetemes magyar református egyház összes testvérintézményei, de képviselőik közös konferenciát is tartanak, hogy így minden féltékenykedéstől menten állapítsák meg azon feladatokat, amelyeket, a minden oldalról tornyosuló vészes jelenségekkel szemben, egymással egyetértő indulattal kell betöltenünk.

Egyházi értekezletünk szervező irodája ugyanezen alkalomból azon is fáradoz, hogy egy Belmissziókiállítás rendezzen. E kiállításon bemutatásra kerülnek azon eszközök, módok és alkalmatosságok, a melyek az egyház építő munkában részt vesznek, illetőleg felhasználhatók; egyesületek, vallásos-irat és biblia terjesztő vállalatok, Diákonissza-egyletek, nő, ifjúsági egyletek stb. stb.

Midőn mindezekre előre felhívjuk a figyelmet, kérjük olvasóinkat, hogy készüljenek július 2-ára úgy, mint a magyarországi ref. egyház életében egyik igen nagy jelentőségű ünnepélyre.

H i r e k.

Olvasd a Bibliát.

A halál meggyőzője.

(Lukács ev. 24, 1—12)

A nagypénteki gyászos események folytán a tanítványok elvesztették minden reménységüket, hogy Mesteröket valaha meglátják ismét. Romba dőlt az a

fényes épület, melyet képzeletök felépített, megdöntötte a halál. De ennek így kellett történni, hogy Jézus azután mint a halál meggyőzője, felépíthessen nem képzelt, hanem valóságos országot, melyben, mint az élet fejedelme uralkodik.

Aranymondás:

De a Krisztus feltámadott a halálból. Kor. I. lev. 15, 20.

Oktató jegyzetek.

I. Mi bizonyítja Krisztus feltámadását? Az a kis csoport, mely hajnali időben kiment a koporsóhoz, nem keresett ott mást, csak holt Jézust; így ma is sokan elkísérik Jézust élete útján, meghallgatják beszédét, feltekintenek még a keresztfára is s azután, mikor lehajtotta fejét, ők is elcsüggedve térnek vissza, csak mint az emlékezet szeretett tárgyát keresik fel gondolataikkal. Szükséges, hogy minél hangosabban hirdettesék az az apostoli *de*. Minden csüggedéssel és minden kételylyel szemben áll az igazság: A Krisztus feltámadott. Bizonyossága ennek saját igéje, mely mindenkor csak az igazság beszédje volt. Bizonyítja ezt éppen a tanítványok szomorúsága mely örömteljes bátorsággá vált. Bizonyítja főképpen a Krisztus egyháza, mely azon a fundamentumon áll, azon épül és abból veszi győzedelmes erejét, hogy Krisztus él. És nem bizonyítja-e sok hívő ember élete: mind azt vallják, holt voltam a bűnökben, de a feltámadott Krisztus megéleveníteit.

II. Mit bizonyít a Krisztus feltámadása? Krisztus feltámadása először azt bizonyítja, hogy ő valóban Isten Fia. Ő az, kiben beteljesedett Dávid bizonyossága: Nem engeded, hogy a te Szented rrotheadást lásson (16 Zsoltár 10), Esaiás jövendölése, hogy miután letette lelkét áldozatul, meghosszabbítja napjait (Esaiás 53, 1.), Hoseás reménysége: Harmadnapon feltámaszt minket (Hoseás 6, 2.) és Jób hite: Tudom, hogy az én megváltóm él (Jób 19, 25). Feltámadása bizonyítja, hogy Isten elfogadta a golgethai áldozatot, hogy most megigazulhatunk és békeességet nyerhetünk Istennél. Bizonyítja továbbá, hogy Jézusnak van hatalma az ő benne hívőket is a halálból feltámasztani s nekik örök életet adni.

Krisztus feltámadott
Kit halál fogva tartott
Ezért mi mostan vigadjunk!
Krisztus a mi vigaszunk.
Alleluja!

(XII. századból való ének).

— **Boldog husvétüi ünnepeket kívánunk kedves olvasóinknak lapunk pártolóinak és munkatársainknak.**

— **A husvét dátuma.** A husvét idejének minden évre való kiszámítása annyiban fontos, mert ennek korábbi vagy későbbi megtartásától függ az egész év mozgó ünnepeinek berendezése. A nicaei 325. évi zsinat határozata értelmében husvét vasárnapja a tavasz kezdete utáni újhoid első vasárnapjára esik, amennyiben pedig az újhoid napja maga is vasárnapra esne, nyolc nappal később ünneplik. Ennelfogva a husvét napja március 22-ike és április 25-ike között ingadozik, ami úgy iskolai tanításra, mint a kereskedelemre nézve eléggé kellemetlen. Ez okból már régóta hangzanak el újabb és újabb javaslatok a husvétüi ünnepek állandó meghatározására és így a naptár egyöntetőségének megállapítására vonatkozólag. Többek között Luther azt ajánlotta volna, hogy az állam jelöljön ki határozott napot a mindenkori husvétüi ünnepekre. Nemrég az angol parlamentben is hangzott el egy hasonló indítvány, amely szerint a husvétüi ünnep mindenkor április 7-én lenne megünneplendő. Magától értetődik, hogy az ilyen naptárreform nem vihető keresztül egyes államok részéről, hanem nemzetközi úton kellene ezt a reformot megcsinálni.

— **A konfirmációról.** Egyik közelebbi lapszámunkban szólottunk a konfirmáció végtelen fontos voltáról s kértük a lekipásztorokat és szülőket, hogy minél nagyobb odaadással s gondnal viseltessenek ezen az egész életre kiható vallásos cselekmény iránt. Most e cikke vonatkozással, lapunknak egy régi öreg barátja a következőket írja:

Az idő mulik. Az én napjaim is fogynak s ifjúságom szép ideje csak emlékemben él már. Nyugodtan mondhatom, hogy életem folyásával meg vagyok elégedve, de sokért nem adnám, ha az én konfirmációm idejét megismételhetném. Oh az az ártatlan gyermekkor! Oh az első urvacsoravétel boldog óraja! Midőn erős fogadástétellel köteleztem el magamat arra, hogy Krisztus Úrunknak hű tanítványa s református anyaszentegyházunknak igaz tagja leszek. Mennyi idő telt el azóta. Sok minden történt velem ez életben, de e fogadástételemről sohasem feledkeztem meg s áldom a jó Istent, hogy megsegített konfirmáció esküm betöltésére.

— **Példaadás.** Egyházépítő munkánknak szép sikerét érte el Muzsnay József maroskereszturi lelkész-társunk, aki a kibocsátott értekezleti taggyűjtő iven közel 30 hittestvérünket, mind maroskereszturi református hiveinket bejelentette az erdélyi egyházi értekezlet tagjaiul s közülök özv. Z. Knöpfler Eleknek szül. Máriaffy Mária urhölgyet, alapítótagul. Igaz szeretettel üdvözljük lelkész-társunk munkájának eredményét s kérjük úgy rá, mint hiveire, ami kedves atyánkfiaiira Isten áldását.

— **Adomány a Vasárnapnak.** A kolozsvári Közhasznú Takarékpénztár R.-t. a Vasárnap terjesztésére ez évre is 60 koronát adományozott. A Vasárnapnak alapítása idejétől buzgó gyámolítója a Közhasznú Takarékpénztár Részvénytársaság s annak ügyvezetősége dr. Kádár János igazgató és Müller Béla főkönyvelő atyánkfiai. Köszönjük a nemes ügy érdekében tett áldozatot s kérjük támogatásukat jövőre is.

Ország-világ

— **Apponyi segít.** Az új idők jelei egyre jobban szaporodnak. A szerzetes tanárok és apácák részére biztosított állami fizetéspótlék után ıme most következett a Szent Imre katolikus főiskolai internátus részvénytársaságnak százezer koronával való megsegítése a vallás- és tanulmányi alapból.

Ennek a katolikus főiskolai internátusnak részvénytársasági szervezete van. A felvett ifjak jelentékeny díjakat fizetnek, úgy, hogy a részvénytársaság eddig szép szép osztalékot fizetett a részvényeseknek. A katolikus célokra létesített részvénytársaságok „Új Lap”, „Stephaneum“-nyomda, „Katolikus Körpalota és bérház“ r.-t. között eddig ez a katolikus főiskolai internátus fizetett legjobban.

Eddig az internátus a budapesti luteránus egyházközség Üllői-ut 24. szám alatti bérházában volt elhelyezve és a jövő tanév elején költözködik be fehérvári-uti új palotájába.

Amde az építkezés költségei körül kis elszámítás történt. Mint minden nagyobb építkezésnél történni szokott, ez az épület is többbe került, mint a mennyi előirányozva volt. Körülbelül 60—70.000 koronával több. Már most összedugták a fejüket a részvényesek és az igazgatók, aztán kisütötték, hogy pár évre nincs dividenda, mert az építkezési adósságot meg kell fizetni. Meg kell azonban jegyezni, hogy az új internátus épület oly nagy, hogy tizszer annyi

kosztos diákot is felfogadhatnak, mint eddig a szükös bérelt helyiségekbe. Ekként tehát tizszer annyi jövedelmük is lesz, valamint lakbért sem kell fizetni. Még utóbb az építkezési deficit eltünésének esztendejére is maradhat osztalék. Amde a deficit mégis ürügyül szolgált a kormány megpumpolására. Apponyi Albert gróf vallás- és közoktatásügyi miniszternél nem is hiába kopogtattak, mert kerek 100.000 koronát kaptak az internátus céljaira és így nemcsak a deficit van, fedezve, de még szépecske haszon is marad a részvényeseknek.

Az egész intézet jól jövedelmező részvénytársaság és sem erkölcsi, sem kulturai tekintetben nincs nagyobb jelentősége, mint más tisztességes étkezőháznak. Így hát Apponyi Albert gróf ennek a penzióháztársaságnak csupán katolikus jellegét honorálta százezer koronával.

— **Méhészeti tanfolyamok Maros-Vásárhelyen.** A m. kir. földmívelésügyi Miniszterium által Marosvásárhelyen a tanítás céljainak megfelelően berendezett minta-méhesen az erdélyrészi méhtenyésztők számára az 1908 év nyarán időszakos tanfolyamok fognak tartatni és pedig: május 3 tól 23 ig földmives kisgazdák, május 25 től június 7-ig lelkészek, június 14-től 27-ig és július 5 től 18 ig bezárólag néptanítók részére.

Céljuk ezen tanfolyamoknak, hogy az azok részvevők a méhtenyésztés gyakorlati, elméleti ismereteit és a kaptárkészítést elsajátítsák, hogy az eddigi szokástól eltérőleg okszerűen és biztos kézzel üzhessék a mezőgazdaság ezen jövedelmező mellékágát.

Egy-egy tanfolyamra 20—20 hallgató vétetik fel s ellátási segélyképen a tanítók, lelkészek naponként és személyenként 3 koronát, a földmives kisgazdák 2 koronát kapnak. Ezeken kívül a távolabbról jövő hallgatók az útiköltségre is nyernek segélyt.

A résztvenni szándékozók felhivatnak, hogy bélyegmentes kérésüket a székelyrőldi miniszteri kirendeltséghez címezve a kisgazdák községi előljáróságuk ajánlásával, míg a lelkészek és tanítók felettes hatóságuk útján közvetlenül a miniszteri kirendeltséghez Marosvásárhelyre mielőbb nyujtsák be.

Agrár Takarékpénztár r. t. Maros-Vásárhely.

FIÓKINTÉZETEK:

Csikszereda, Gyergyószentmiklós, Marosludas, Marosujvár, Nyárádszereda, Parajd, Sepsiszentgyörgy, Székelykeresztur, Székelyudvarhely.

Befizetett alaptőke: 1500.000 korona

Takarékbetétek: 8 millió korona.

A takarékoságot a lakosság minden rétegében előmozdítandó, amerikai módon **házi takarékperselyeket** izléses csinos kivitelben, zárva, kulcsok nélkül **ingyen**, bocsátunk feleink rendelkezésére, a melyek által még a legkisebb összegek is könnyű módon megtakaríthatók. Ezen házi takarékperselyeknek azon nagy előnyük van, hogy azokból pénzt a mi közbejöttünk nélkül kivenni nem lehet és így a fél annak a kísértésnek, hogy a megtakarított pénzt esetleg céltalanul elköltse könnyen elállhat.

Ha legalább egy korona a perselyben összegyűlt, sziveskedjék intézetünkhöz fáradni, a mikor a megtakarított összeget a perselyből a t. cím jelenlétében kivesszük és betéti könyvecskéjébe javára írjuk.

A perselyt zárva, kulcsok nélkül visszaadjuk és a pénzgyűjtés újból kezdődik.

Agrár Takarékpénztár r. t. M. Vásárhely.